

waatwad wa' sandi silmadega naabri noorte lomade peäle, warfi wassitad liddumas ja tusso sinui, lähtwad jammekaks kui lähtrid, ei kaswa eest egga taggant, nendega ei sa luidagi läbbi, uago siin meite küllas luggu on, tahtwad ent ifka ä wötta, sa ent muido läbbi mitte, — pead sa ifka ent isse ka midagi teadma, — muido pistwad teige krami ja tarwadega minnema.

Tönnö (naerdes). Armas Siim, ma tunnen sind kül tänna eesimest ferd, agga siiski woin ma sinu juttust töeks tunnistada, et sinu süddame uurdes teige wähhem 1½ naela ebbausso pommerantsi silsinas on, muido sa ni joobno jutto ei aeaks.

Siim (silma pilgutades). Armas Tönnö, sa arwad ent, et ma ent rummalaste rägin, polle agga mitte. Siin istub meie wa' küllamees, wa' aus mees, wa' rikkas mees, kui ta ent tahhaks bölda, ta teab ent kül, kuida nendega söddimist on, agga, mis ta wa' mees neist lusab, ta ostab ka ni paljo et ostab wõera foera foera sata, muido ent sel wiisil ellada ei woiks.

Pawel (naeratades). Kida armo, et mul tänna nenda hea toeo on, muido ?

Tönnö. Kule Siim, kas sinna siis mitte ni paljo ei olle joudnud nisuggust tarkust öppida, et wõera foera woiksid foera sata?

Siim. Oh Tönnö! Se öige tarkus peab wäggaraste ollema lätte sada. Eiwa Aldo rätis ent mulle isse omma suga, ta mees ei rägi mitte naeste jutto,

on wa' tössine mees; ta ütles ent, kuida Ranna Rein isse omma suga räfinud: Kes ent sedda tössist tarkust tahhab lätte sada, peab ent kolm neljapäwa sömata ärra ellama, ja nenda paastunud peab ta neil öhtudel enne poolt ööd peab ta, kas mõistad Tönnö, enne poolt ööd peab ta tee ristide peale minnema (siin töstis Siim istme öige Tönnö liggi ja rätis ni waikselt, et ma waewalt arro sain, isse pilgutas silmi ja nütsas monni ferd kümar-nukkaga Tönnö külge, et parreminni tähhele panneks) ja seäl, kas luled Tönnö, kolm ferd willistama. Kui ta ent kolmandamal öhtul wiinist ferd willistanud, siis peab, — siis peab, — oh ja heldus, wäggerus, jah, siis peab ent se öige tarkuse andja tullema. — Oh Tönnö! Ta peab usko ja lotust pärrima. (Sedda rätis Siim ni pallawa ja ligutud ollemisega, kui teige ärdamat asja.) Kui Siim usku ja lotust olli nimmetanud, hakkas Pawel wiikhasels sama, agga eesimast hakkas ta sure heälega naerima, mis Simo jutto lutsu löi.

Pawel. Minna sowitsin Siim, et sinna se wiinne paggan meie küllas ollekfid, et Jummal woiks anda: et ristitud ja liritud ristiinnimeeste seas eddespidi ni pimmedat paggana usko ei figgiks. Sinna kaid isse firrikus ja armo-laua, kula sulle usko! Kas nisugguse usko mees peaks omma armo aea päwi palwega hakma ja tännoga lõppetama? Waesed patused olleme kül leif ja ei woi fegi ennast lita ehk middagi wäert arwata, — agga kurja waimo siisse